

O B Č A S N Í K

ZVON

L É T O | 2 0 2 4

ZPRAVODAJ FARNOSTI ŘÍČANY

Říčany, Jažlovice, Otice, Kostelec u Křížků, Kamenice, Popovičky, Olešky, Lipany, Tehov,
Všestary, Velké Popovice, Kunice, Mukařov

Prázdniny

Spousta z nás už má jasno, kam a kdy pojedete na dovolenou, a hlavně s kým. Nevím, jestli se těší víc děti, nebo rodiče a učitelé, že na chvíli změní prostředí a vypadnou z pracovního procesu do blaženého nicnedělání... Všem ze srdce přeji, aby si to užili!

Někteří však takové štěstí nemají. Asi jste viděli „moje nové auto“ na faře. S kamarády z Team4Ukraine opět pořádáme sbírku na sanitky pro Ukrajinu.

Tentokrát na dva terénní vozy, Humvee či Hummer, které se pak dají opancérovat, vybaví se zdravotnickým materiálem a pojedou zachraňovat životy.

V neděli na začátku června jsem v kostele také prosil děti, aby se rozdělily o hračky, se kterými si už tolik nehrají,

a přinesly je na faru. Tyto hračky povežeme na Ukrajinu do sirotčince, kde jsou děti rodičů padlých ve válce. Moc děkuji dětem za jejich štědrost – hned v pondělí jsme měli několik velkých tašek hraček a stavebnic. Naše děcka jsou nejlepší!

Každá pomoc pro toho, kdo prožívá těžkosti, je důležitá – kdo nemá nic, je vděčný za každou pomoc. Neříkám, že my máme všechno, ale jistě máme vše, co potřebujeme, máme jeden druhého a naše děti mohou žít v míru a v bezpečí. BOHU DÍKY!

Děkuji za to, co děláte jeden pro druhého, a za každou vaši pomoc.

Krásné prázdniny a Pán Bůh ať vás opatruje na vašich cestách.

Srdečně Konstantin

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

První svaté přijímání

V neděli 9. června se v naší farnosti konalo opět po roce první svaté

Foto: Rudolf Flachs

Tradiční fotografie u lípy před kostelem sv. Petra a Pavla

Činnost říčanské České křesťanské akademie

Ve středu 12. června navštívila Říčany teoložka a psycholožka Kateřina Lachmanová s přednáškou *Nejsme otroci aneb Rytmus práce a odpočinku*.

K tématu si účastníci mohli také pořídít knížky z distribuce nakladatelství Doron.

Velké díky patří městu Říčany za zapůjčení koncertního sálu říčanské Staré radnice pro tuto akci.

ČKA Říčany by ráda pokračovala v rytmu dvou přednášek za rok (podzim, jaro). O dalším programu bude včas informovat.

Redakce

Dvěma z titulů přímo od Kateřiny Lachmanové se věnujeme **na straně 14**. K přednášce se pak vracíme **na straně 15**.

Květiny pro Kateřinu Lachmanovou

Foto: z archivu ČKA Říčany

Z katecheze dospělých: Svátosti

Při katechezích dospělých probíráme různá témata, na kterých se na začátku roku domluvíme. Jednou diskutujeme více, při dalším setkání zase méně. Nedávno jsme mluvili o tom, jak chápat svátosti. Co je to vlastně svátost? Klasicky jich známe sedm. Skládají se z tří iniciačních (křest, eucharistie, biřmování), dvě se týkají životního stavu (kněžství, manželství) a dvě jsou vnitřně uzdravující (svátost smíření a pomazání nemocných).

Co je společným jmenovatelem těchto docela různých svátostí?

Svátost je vždy „viditelné znamení neviditelné Boží milosti“. To znamená, že něco duchovního, totiž Boží milost, se vtiskne do něčeho hmatatelného, materiálního. Například v eucharistii se stává z obyčejného chleba Tělo Kristovo. I ostatní svátosti mají materiální prvek, třeba u křtu polítí hlavy vodou s doprovázejícími slovy – a tím se zároveň něco stane (tady vysvobození z moci hříchu a přijetí do církve).

Tím viditelným může být i pouhé gesto. Ve svátosti smíření kněz naznačí, že nám pokládá ruce na hlavu a ujistí nás, že hříchy jsou odpuštěny. Většinou máme ale něco více hmatatelného než jen gesto, například vodu nebo olej. Když je svátost „viditelné znamení neviditelné Boží milosti“, tak je jen logické, že Ježíš Kristus je nazýván pra-svátostí. On se

také stal „viditelným“ a zviditelnil tak Boží Lásku. To je ale už těžká teologie.

Abychom se vrátili do běžného života, také v něm známe, že něco neviditelného, třeba lásku k člověku, „vtiskneme“ do něčeho materiálního. Například milostný dopis je viditelným znamením neviditelné lásky. Nebo jiný příklad: když pověsíme na dveře ceduli „stop“, tak je to viditelné znamení nepřijetí.

Máme tady tři zúčastněné strany: první vtiskne něco duchovního do materiálu, druhá zprostředkuje a třetí přijímá. To viditelné znamení působí pak samo od sebe nezávisle na člověku, který ho zprostředkuje. Je to tak u kněze a svátostí a je to tak i v běžném životě. Milostný dopis předaný nemilým pošťákem je pořád milostným dopisem. Důležitý není pošťák, ale milénka a milénec.

Znamení nebo svátosti se týkají Boha a člověka, zprostředkovatel je jen „vedlejší figura“. Svátosti tedy působí samy od sebe, říkáme „ex opere operato“, i kdyby prostředník, většinou kněz, nebyl moc důstojný.

Nepůsobí ale samy od sebe ve smyslu, že by byly kouzlem! To je stará výtku vůči svátostem, že kněz působil jako kouzelník. Tak vznikl z neporozumění slov při proměňování během latinské mše *hoc est enim corpus meum* výraz „hokuspokus“.

Svátosti nejsou kouzlo! „Fungují“ sice nezávisle na zprostředkovateli, který jen „propůjčuje“ Bohu hlas, důležitý je ale přijímající! Svátost se týká Boha a mne.

Aby v nás svátosti nesly i ovoce, musíme je s vírou přijmout. Jinak jsou jako milostný dopis, který jsme nepřečetli. Nebo jako stopka, kterou nerespektujeme.

Proto podle dnešního chápání nemá smysl někoho násilně pokřtít, aby jeho duše byla spasena (ve středověku se to stávalo). Křest nemá význam, když není přenesen do života. Tak jako například elektrický spotřebič bez elektřiny. Při křtu malého dítěte převezmou úkon víry rodiče.

Svátosti nám vycházejí vstříc v naší lidskosti. Jsme duše, ale i tělo, a pomáhá nám, když máme něco viditelného, hmatatelného. Bůh se pro nás ve svátostech stane „hmatatelným“.

Hmatatelné je to znamení (chléb, víno, voda), ale ne to, co způsobí (pokřtěné dítě a nepokřtěné dítě vypadají stejně, proměněná hostie a neproměněná hostie také). Jen to znamení je hmatatelné, Boží milost ne.

Bůh není vázán na tento způsob poskytnutí milosti (má tisíc dalších možností), ale obráceně se ON vázal na to, že tímto způsobem nám milosti poskytne (že hříchy jsou odpuštěny, manželé posílení atd.). Děkujeme Ti, Bože, že jsi nám dal možnost sahat ve svátostech na důkaz Tvé Lásky!

Anna Sirovátková

Foto: Iveta Patáková

Církevní turistika okolím Kutné Hory

Pro ty, kdo nechtějí jet daleko, nebo třeba pro seniory či rodiny s malými dětmi, jsou tu tipy na výlety do blízkého okolí. Kolem Kutné Hory můžeme objevit neznámá, a přitom krásná místa.

Pramen u kaple P. Marie Pomocné

Jihozápadně od Kutné Hory se nacházejí bývalé lázně Roztěž s kaplí Panny Marie Pomocné. Pod kaplí vyvěrá pramen léčivé vody. Že ji nepijí místní, nic neznamena, ostatně opláchnout se může každý. V budově bývalých lázní se nyní nachází restaurace.

Pramen u kaple Panny Marie Pomocné u lázní Roztěž

Kostel sv. Jakuba v Církvici

Východně od Kutné Hory je obec Církvice, jejíž součástí je osada Jakub. Zde stojí kostel sv. Jakuba, románská stavba, která v Čechách nemá obdoby. Byla vysvěcena za osobní účasti krále Vladislava II. a královny Judity. Je zde zavedena otevírací doba s komentovanými prohlídkami. Před kostelem najdeme hostinec. V Církvici si ještě můžeme prohlédnout gotický, barokně přestavený kostel sv. Vavřince.

Kostel sv. Jakuba v Církvici

Nové Dvory

Nedaleko od Církvice je městyš Nové Dvory, který byl vyhlášen památkovou rezervací. Nachází se zde více historických památek. Kostel sv. Martina, který je pozoruhodný tím, že jej spojují arkády s přilehlým zámkem. Na náměstí pak mariánský sloup. Součástí bývalého kláštera je barokní kostel sv. Anny na kruhovém půdorysu, který je

Kostel sv. Martina v Nových Dvorech

v rekonstrukci, tudíž nepřístupný, vidět je ale dobře ze zahrady zámku. Při otevření jej navštívila císařovna Marie Terezie. Nalézá se zde také vícero barokních soch svatých. Některé historické budovy jsou bohužel zchátralé.

V Nových Dvorech je restaurační zařízení, kavárna a obchod.

Text a foto Karel Habal

TIP

Tvorba Miroslava Hudečka ve Strážnici

Pokud se o dovolené ocitnete na Slovácku, zajděte se podívat do nově zrekonstruovaných prostor kulturního domu Strážničan. V jeho přísálí je k vidění výstava Miroslava Hudečka – nám dobře známého říčaňana, ovšem strážnického rodáka. Jeho keramické plastiky, reliéfy i kresby zde budou vystaveny do konce srpna.

Miroslav Hudeček

Foto: Rudolf Flachs

Příběhy našich sousedů z Mukařova aneb Po stopách „Hedviček“

Tento příběh začal velmi prostě, když se parta kamarádů z farní komunity při kostele Nanebevzetí Panny Marie v Mukařově rozhodla pro dobročinnou práci. Starat se o pět hrobů řádových sester Kongregace svaté Hedviky, které byly internovány do Mukařova v komunistické době sedmdesátých až osmdesátých let.

Děti, žáci základní školy v Mukařově, chtěly vypátrat, kdo byly sestry pochované v Pánu. Co bylo jejich posláním? Jaký byl jejich život? Vydaly se až do Břežan u Znojma, aby navštívily posledních pět řádových sester, „Hedviček“, které ještě dobu v Mukařově pamatují. Rády se s dětmi podělily o emotivní vzpomínky na nelehkou dobu normalizace. Tato aktivita se pak ve druhém pololetí školního roku 2023/2024 propojila se vzdělávacím projektem Post Bellum Příběhy našich sousedů.

Díky projektu se mladým reportérům podařilo natočit velmi zajímavý rozhovor, který byl profesionálně sestříhán v Českém rozhlase a zachoval osobní vzpomínky jedné ze sester – Anežky (Marie Kozubíkové). Dojemný příběh této pamětnice vypráví celý její život od idylického dětství v křesťanské rodině přes volání Boha k povolání stát se řeholnicí – stalo se tak na Svatém Hostýně –, tajný vstup do řádu svaté Hedviky v Polsku a komplikovanou cestu

do Říma na svatořečení Anežky České.

Nejdramatičtější asi byly vzpomínky na podmínky, které panovaly v komunistické době, kdy se spolu s dalšími sestrami starala o více než dvě stovky zdravotně a mentálně postižených klientů v nevyhovujících podmínkách na okraji společnosti. Čas trávili v havarijních podmínkách, bez výtahu, bez vozíků, do budovy zatékalo. Všichni klienti museli sdílet jednu společnou místnost a společné sociální zařízení.

Až po roce 1989 se situace změnila a začalo se dařit realizovat renovace. Sestra Anežka je obdivuhodná žena zářící Boží láskou, trpělivostí, dobrotou, nekonečnou laskavostí a vytrvalostí.

Sestra Anežka Kozubíková

Osobní poselství sestry Anežky nové generaci: „Bůh vás opravdu miluje, žije! Ví o vás, drží vás za ruku. Nelámejte hůl, i když nejste dokonalí, všichni děláme chyby, ale Bůh je milosrdný a má nás rád i přes všechny naše nedostatky. Stojí za to mu důvěřovat a jít s ním!“ „Bůh nechce perfekcionisty, ale dobrou vůli.“ „Za nepřátele se máme modlit, nepřát jim nic špatného.“

Audio reportáž s příběhem sestry Anežky si můžete poslechnout na webových stránkách Příběhů našich sousedů (www.pribehynasichsousedu.cz/ricansko/ricansko-2023-2024/kozubikova-marie-anezka). Anežčin portrét, který žakovský tým připravil pro

slavnostní prezentaci, najdete společně s ostatními výstavními panely-portréty z projektu v budově Městského úřadu Říčany na Komenského náměstí v prvním patře.

Alžběta Peštová

Malí badatelé se sestřičkami v Břežanech u Znojma

Foto: z archivu Příběhů našich sousedů

Malá vzpomínka na Věrušku Chalupeckou

S Věruškou Chalupeckou jsem zažila mnoho dobrého. Byla to moje světluškovská babička, která nám topila v klubovně, zpívala s námi písničky a vůbec ukazovala lásku. V kostele jsme zažily krásné chvíle při modlitbě růžence. Modlily jsme se každý čtvrtek.

Nejprve Věruška četla z Minutěnky od biskupa Josefa Hloucha a pak jsme se modlily. Někdy s námi chodila moje dcera Anička a dcera paní Vocelové Anička. Dodnes na to vzpomínají. Věruška byla stále usměvavá a pokaždé, když si na ni vzpomenu, vidím sluníčko.

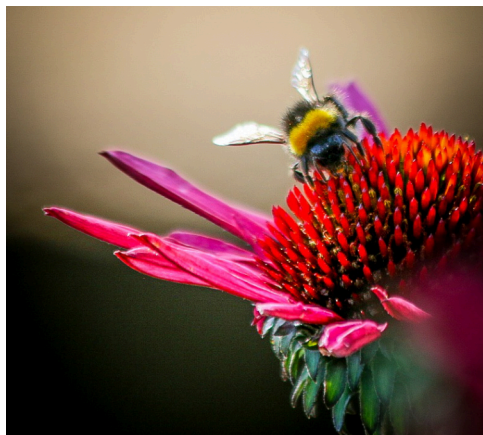

Foto: Frank Shepherd CC BY-SA 2.0

Čas plynul, Věruška se za nás již přimlouvá z nebe... V roce 2018, kdy jsem prožívala trochu těžší chvíle, na mne „vypadlo“ na internetu, že biskup Vlastimil Kročil zveřejnil text modlitby za

Modlitba (v osobních potřebách)

Dobrotivý Bože,

Tys vyvolil svého služebníka Josefa Hloucha za českobudějovického biskupa, aby krácel ve šlépějích Tvého Syna, čímž se stal pro mnohé oporou a svědkem víry v době útlaku církve.

Našel-li jsi zalíbení v jeho životě a obětech, veď nás, prosíme, svým svatým Duchem, abychom se dovedli modlit jako on, abychom dovedli spojovat své bolesti a utrpení s obětí Tvého Syna na kříži a abychom nikdy neztráceli naději a důvěru ve Tvou láskyplnou prozřetelnost. V této naději a důvěře Ti předkládáme záležitost... (vyjádří se svými slovy).

Svěřujeme ji do přímlov biskupa Hloucha s prosbou, abys jejím vyslyšením oslavil tohoto „pastýře lidu svého“, který během života pomáhal a těšil všechny, kdo se k němu obraceli.

Odvažujeme se prosit i za věci, které jsou lidským silám nedosažitelné, protože sama církev nás k tomu povzbuzuje, když prohlašuje za blahoslavené a svaté ty, na jejichž přímlovu se udály zázraky.

Prosíme o to ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, který s Tebou a Duchem svatým žije a kraluje na věky věků.

Amen.

zázrak na přímlovu Josefa Hloucha. A tak začalo moje putování s biskupem Josefem.

Znovu jsem si začala číst v Minutěnce a prosila nejprve za své zdraví a pak za ty, kdo v mém okolí modlitbu potřebují. Jsem za tuto modlitbu moc vděčná. Je dobré vědět, že můžeme prosit za zázrak.

Zázraky se dějí každý den, pokud je chceme vidět.

Hana Zavadilová

Foto: Peter Stenzel CC BY-ND 2.0

VÝZVA

Průvod o slavnosti Těla a krve Páně (o Božím Těle) se na Říčansku v minulosti objevoval nejen přímo v Říčanech, ale i v okolních vesnicích. Tato fotografie byla pořízena v padesátých letech 20. století patrně v Otčích. Poznáváte místo, kde snímek vznikl? Dokázali byste ho přesněji datovat, nebo rozeznáváte tváře na fotce? Ozvěte se prosím na e-mail zvon.ricany@seznam.cz nebo předejte vzkaz pro redakci kněžím.

Děkujeme.

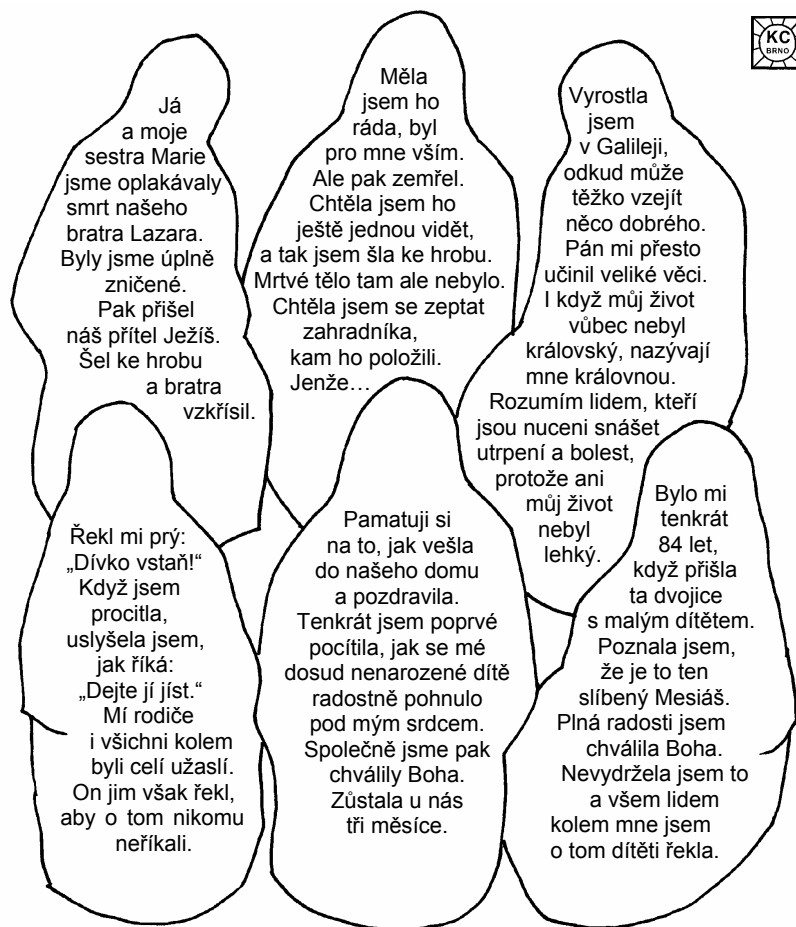

Foto: z archivu Zdeňky Čumpelkové

MARIA – POŽEHNNANÁ MEZI ŽENAMI

Mnoho izraelských žen si přálo stát se matkou slíbeného Mesiáše, ale Bůh si vybral Pannu Marii. Proč? Je to jeho tajemství. Zároveň však víme, že Maria bezmezně věřila Božímu slovu a spoléhala na jeho vedení.

V obrysu každé postavy je charakteristika některé ženy z Nového zákona. Přečti si text a napiš ke každému obrysu jméno ženy, která v textu mluví. Jednou z postav je Panna Maria. Poznáš která?

Jak proběhla humanitární sbírka?

Tradiční jarní sbírka oblečení a dalších předmětů pro Diakonii Broumov se uskutečnila 14. května. Dárci byli štědrí a přinesli velké množství věcí, měli jsme zaplněnou skoro celou předsíň kostela. Ale naštěstí přijel pan řidič Diakonie s dostatečně velkým autem, tak se vše bez problémů naložilo a odvezlo.

Obdrželi jsme také finanční dary, a proto jsme do Diakonie mohli odeslat 800 Kč jako příspěvek na dopravu a ještě jsme do naší pokladny uložili 1 742 Kč. Děkujeme všem dárcům, ať Pán Bůh oplatí vaši štědrost!

Sbor z Čestlic

Den matek v DPS Senior

Poněkud opožděnou besídku ke Dni matek v DPS Senior pořádala naše Farní charita v úterý 21. května. Pro maminky a babičky jsme měli připravené malé dárky – karafiát, který jsme obdrželi za příznivou cenu od firmy EKOFLOR, papírové kapesníčky a krásná malovaná pránička od dětí. S hudebním programem přišel sbor, který si říká „Kůrovec čestlický“, podle toho, že zpívá na kůru kostela v Čestlicích. Sbor je to opravdu veliký, do Senioru přišla jen část

a zpěváků bylo celkem čtrnáct včetně pana dirigenta a Ivany Remkové, která stihla některé písničky dirigovat, hrát na piano i zpívat. Sbor měl přichystáno moc hezké pásmo písní od lidovek až po otextovanou symfonickou báseň Vltava z cyklu Má vlast Bedřicha Smetany. Všem se nám program líbil a určitě bychom čestlický sbor uvítali i na příštím setkání v Senioru.

Dobrobazar v Čestlicích

Dobrobazar je dobročinný podnik, jehož výtěžek lze věnovat pouze neziskové organizaci, která se zabývá péčí o lidi na sklonku života. Letošní již 19. ročník se uskutečnil na farní zahradě v Čestlicích v neděli 16. června. Výtěžek, který poputuje na mobilní hospicovou péči Cesty domů a Hospice Dobrého Pastýře, činí **101 361 Kč**. Podrobnější informace zjistíte na sociálních sítích Dobrobazaru.

Marie Junková

Nabídka k četbě

Ladislav Heryán: Exotovy zápisky

Letos vyšla knižně Heryánova duchovní zamyšlení, která jsme mohli číst v Katolickém týdeníku v letech 2021–2023. Úvahy jsou doplněny biblickými texty a dalšími texty z autorova zápisníku. Útlá knížka vytváří „Exotův breviář“, který je vhodný k rozjímání i jako posila a zdroj inspirace. Převažuje zde naděje v to, že nad vším stojí LÁSKA.

Poznámka redakce: Ladislav Heryán nedávno prodělal úraz – popáleniny hlavy –, z kterého se snad dobře zotavil. Nadále na něho myslíme v modlitbě a prosíme za jeho zdraví.

Kateřina Lachmanová: Kotva naděje

Autorka se v knize zabývá myšlenkami, jak je to s křesťanskou nadějí. Nejlépe knihu představím jejími slovy: „*Nadějí jsem si dlouho představovala tak trochu jako rosníčku, reagující na změny počasí. Pokud se věci vyvíjejí dobře, mám naději, jdou-li špatně, ztrácím naději a upadám do malomyslnosti. Bylo pro mě velkým překvapením, že naděje je Boží dar i ctnost, že ji lze probouzet k životu – v sobě i v druhých.*“

Kéž by se i díky této knížce něčí naděje probrala k životu. Křesťan bez naděje je jako loď na rozbouřeném moři s utrženou kotvou, jako plachetnice bez plachet, tramvaj bez troleje, jako nikým nejištěný horolezec, jako pleva unášená větrem...“

Kateřina Lachmanová: Dvojí tvář lenosti

Kniha je rozdělena do dvou částí:

- **I. Lench klasický** – 11 kapitol (pro zajímavost několik názvů: Zarostlá cesta, Lench jen touží, Lench si připadá moudřejší, Město se strženými hradbami).
- **II. Lench notoricky přetížený** – 9 kapitol (mj. Člověk štvaný nebo povoláný, Charakteristiky štvance, Člověk povoláný, Vyjití z otroctví, Občerstvení ze tří stolů).

Věřím, že vás názvy zaujaly a rádi byste se dozvěděli, co ukrývají. Myšlenky vás jistě občerství.

Místo závěru autorka cituje Madeleine Delbrelovou – báseň je dlouhá, na ukázkou první sloka:

„Když je jasné, co jsme, bylo by skutečně směšné neponechat ve své lásce trochu humoru, jsme totiž postavičky dosti komické, i když nepříliš disponované se své komičnosti smát.“

Miloslava Pangráčová

Zdroj vnitřního klidu na dosah

Ve středu 12. června uspořádala místní skupina České křesťanské akademie v sále Staré radnice na Masarykově náměstí další přednášku. Teoložka, psycholožka a autorka Kateřina Lachmanová v ní hovořila na téma, které snad nemůže být aktuálnější: Nejsme otroci aneb Rytmus práce a odpočinku. Nároky současného světa jsou totiž někdy nad naše síly, což se může projevit na fyzickém i psychickém zdraví. Kateřina Lachmanová přichází s návodem, jak si uprostřed stresu a povinností zachovat vnitřní klid. Netvrdí, že jde o jednoduchý trik či všelék, ostatně bez naší usilovné snahy to nepůjde. Pokud se ale cítíme přetíženi a ze všeho unavení, mohl by být právě toto začátek našeho lepšího životního stylu.

A co tedy Kateřina Lachmanová doporučuje? Dělejme si během dne přestávky, v nichž se ponoříme do svého nitra a pokusíme se setkat s Bohem. Čím déle budeme tyto „mini šabaty“ praktikovat, tím snáze dosáhneme kýženého stavu, ať už modlitbou, meditací, ale třeba i během příjemného rozhovoru s milým člověkem nebo prostřednictvím kulturního zážitku, kdy na sebe necháme působit hudbu, obraz nebo báseň. První taková duchovní zastávka dne může být hned ráno doma, abychom načerpali sílu. Během pracovního shonu budeme klid nacházet

složitěji, časem se ale dokážeme účinně ponořit do nitra i v přeplněné tramvaji.

Ráda bych vám doporučila ještě jeden zdroj hlubokých duchovních zážitků. Máme ho všude kolem neustále dostupný, i když ne samozřejmý. Přírodu. Zastavme se a chvíli věnujme pozornost květu sedmikrásky, kůře platanu, letu čmeláka, zaposlouchejme se do zpěvu obyčejného kosa. Krása a dokonalost, kterou spatříme, nás dokážou alespoň na chvíli občerstvit, odvést od všednodenních starostí a uvědomit si svou podstatu, srovnat si hodnoty.

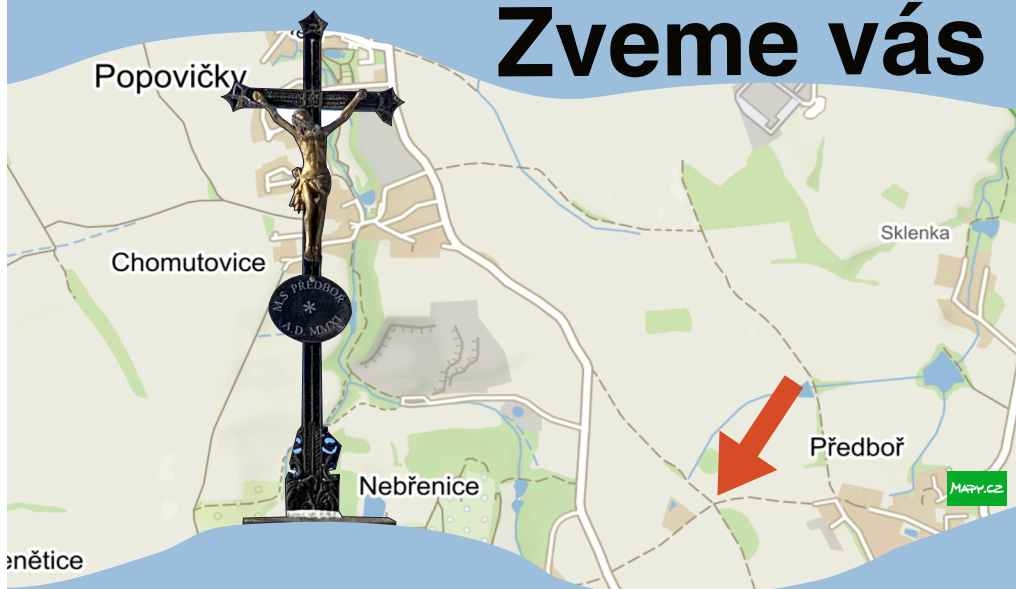
Cesty do blízkosti Boha zřejmě máme každý jiné, ale právě teď v létě, kdy zpravidla trávíme více času venku, se cesta skrze přírodu nabízí. Máte-li chuť, budeme rádi, když se se čtenáři Zvonu podělíte o své vlastní způsoby, jak trávit přestávky k setkávání s Bohem.

Alena Klvaňová

Poslechnout si ráno v lese kosa – skvělý začátek dne!

Zveme vás

Již po **desáté** na bohoslužbu
u předbořského křížku
za požehnání pro náš kraj.

**v sobotu 6. 7. 2024
ve 14:30**

ZVON – farní zpravodaj | Vydává Římskokatolická farnost, Masarykovo nám. 70,
251 01 Říčany, tel.: 323 605 403, e-mail: zvon.ricany@seznam.cz nebo
jaroslav.baluch@seznam.cz, www.farnostricany.cz. Redakce: P. Matěj Jaroslav Baluch

O. Praem., Renata Skalošová, Miloslava Pangrácová, Hana Zavasilová. Grafická
úprava: Martin Paták. | Určeno pro vnitřní potřebu farnosti.
Uzávěrka příštího Zvonu je v pátek 4. října 2024. Pokud není uvedeno jinak, snímky
pocházejí z fotoarchivu zpravodaje Zvon.

Fotografie na úvodní straně vznikla při pěší pouťi k Božímu milosrdenství do
Slavkovic, autorkou snímku je Iveta Patáková.

Řešení ze stránky pro děti: Jednotlivé ženské postavy zleva doprava a shora dolů:
Marta, Marie Magdalská, Maria, Jairova dcera, Alžběta, Anna.